

عنوان مقاله:

بهسازی و نوسازی بافت فرسوده با رویکرد پایداری اجتماعی در جهت گردشگری فرهنگی

محل انتشار:

همایش ملی بافت های فرسوده و تاریخی شهری: چالش ها و راهکارها (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

علیرضا هنرور - دانشجوی کارشناسی ارشد برنامه ریزی شهری، مدیر عامل شرکت عمران و مسکن سازان قزوین

سید محمدرضا خطیبی - دکتری تخصصی شهرسازی، استادیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد قزوین

خلاصه مقاله:

بافت های فرسوده شهرها، امروزه به یکی از چالش برانگیزترین مسائل پیش روی مدیران و متولیان امور شهری بدل شده اند. اگرچه تنوع عوامل فرسودگی در ابعاد گوناگون، نوسازی بافت های فرسوده را با ابعاد متنوع کالبدی، اقتصادی، اجتماعی، زیست محیطی، مدیریتی، فنی و حقوقی همراه کرده است؛ لیکن در جریان اقدام و عمل بیشترین توجهات معطوف به جایگزینی ساختمان های فرسوده با ساختمان های نو و یا به عبارتی تقدم ابعاد کالبدی بر دیگر ابعاد بوده است. بررسی تجربیات نوسازی و بهسازی بافت های فرسوده با دیدگاه صرفا کالبدی نشان می دهند که اتخاذ چنین رویکردی موجب تغییر شکل و ماهیت معضلات موجود و بروز آنان به اشکال دیگر گردیده است؛ بنابراین ضروری است ملاحظات بیشتری نسبت به حفظ سرمایه های اجتماعی، حرکت در مسیر دستیابی به پایداری اجتماعی، بهره گیری از ظرفیت ها در جهت رشد اقتصادی و توسعه گردشگری فرهنگی ارئه نماید. این پژوهش در تلاش است که مدلی بهینه در بهسازی و نوسازی بافت فرسوده با رویکرد پایداری اجتماعی در جهت گردشگری فرهنگی ارائه نماید که ضمن ارتقاء پایداری اجتماعی، در جهت افزایش گردشگری فرهنگی، در نوسازی و بهسازی بافت های فرسوده پیش رود و رویکرد پایداری اجتماعی در نوسازی و بهسازی بافت های فرسوده را در غالب دو بعد مدیریتی و تغییرات کالبدی دنبال نماید. در بعد مدیریتی چهار مولفه خدمات و زیرساخت های اجتماعی، زندگی اجتماعی و فرهنگی، مشارکت مردم و فضاهای انعطاف پذیر مطرح می گردد. آنچه در بعد تغییرات کالبدی مد نظر است بهبود ساخت و سازها در مسیری است که موجبات کاهش جرم و افزایش امنیت در محیط های شهری را فراهم آورد و از سویی دیگر افزایش کیفیت زیست در محیط مسکونی را به همراه داشته باشد

کلمات کلیدی:

بهسازی و نوسازی بافت فرسوده، پایداری اجتماعی، گردشگری فرهنگی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/422397>

